Sabah namazı için nefsi yenmek

İbrahim Kaya: “Sabah namazını kaçırmamak için, zamanında uyanmak ve namazı zamanında kılmak için ne yapmalıyım?”

Sabah namazı süre itibariyle en az, şekil ve uygulama bakımından en kolay ve en rahat olan, aslında eğer mesele yalnız bizi kötülüklere sürüklemesine rağmen nefsimizde bitse yine de hiçbir problem yaşanmaması gereken bir sabah ibadetidir. Bir abdest ve dört rek’âtlık bir namaz. Allah aşkına nazlanmaya değer mi ey nefsim? Zorlanmaya, darlanmaya, rehavete, tembelliğe değer mi? Hepsi, hepsi beş dakikalık bir ibadet! Yazık sana! Haşir uyanışına benzer her sabah uyanışında beş dakikalık bir ibadetle Rabb’ine dönmek sana neden zor geliyor? Neden tembelleşiyorsun? Neden rehavet basıyor? Kılmamakla ve rehavetle ne kazanıyorsun?

Ama yok; iş nefsimizde bitmiyor. Bu konuda nefsimiz de kukla; birisinden emir alıyor! Şeytanından… Yoksa sabahın o günahlardan uzak vaktinde, o temiz ve Allah’a yakın saatlerinde, o uyanış ve diriliş zamanında, kolayca da kılınabilecek bir uyanış ve diriliş namazı olan sabah namazı, her ne kadar kötülükleri emredici de olsa, nefse neden zor gelsin? Allah’ın kulu olduğunu idrak eden nefisler için bunun problem olmaktan çıkması lâzım!

Ama demek kazın ayağı öyle değil ki, bu iş şeytanın ağzına bakan nefse zor geliyor. Çünkü bu beş dakikalık ibadette Allah’ın öylesine rızası ve hoşnutluğu gizli ki, Allah’ın öylesine rahmeti ve mükâfatları gizli ki, şeytan bunu hissettikçe çıldırıyor, çıldırıyor, çıldırıyor! Nefsimizi de aldatıyor ve baştan çıkarıyor.

Nefis zaten his ve duygularıyla birlikte öyle yarını göremiyor, geleceğe akıl erdiremiyor, uzakları düşünemiyor; günübirlik yaşıyor. Günübirlik yaşadığı için de, şeytanın verdiği küçük bir rehavet hakkından geliyor.

Oysa bu küçük rehaveti yeniversek, alarm çaldığında fırlayıp kalkıversek ve Allah’ın huzurunda el pençe divan dursak, o sabah namazının az olan şekilleri, kolay olan hareketleri ve rahatça yapılabilen rükünleri içinde öyle bir rızaya, öyle bir hoşnutluğa, öyle bir mağfirete, öyle bir merhamete ereceğiz ki, derecesini, mertebesini, makamını, ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne hayal yetişmiş!

İşte bu şeytanı baştan çıkartıyor, şeytanı çıldırtıyor, şeytanı kudurtuyor! Az bir ibadete, sonsuz bir sevap ve feyiz şeytanın aklını başından alıyor. Onun için nefsimize rehavet veriyor, yatağı daha sıcak, uykuyu daha cazip göstermeye ve bizi namazdan alıkoymaya çalışıyor.

Biz akl-ı selimle düşünerek, sabır ve sebatla hareket ederek bu rehavetin üstesinden gelebiliriz. Hiç ümitsiz olmayalım. Kendimizden emin olalım. Nefsin hiçbir tembelliğine kulak asmayarak ve haklılık da vermeyerek alarm çaldığında yorganı tepelim. Kalkalım ve Allah emrini yerine getirelim. Nefsin hiçbir bahanesini dinlemeyelim.

Israrcı olursak, işin peşini bırakmazsak, şeytanımızdan gelen ibadet karşıtı taleplere kulaklarımızı sıkı sıkıya kapatırsak, nefsimizin ve şeytanın şerrinden her vakit Allah'a sığınırsak, İnşallah bu vartayı Allah'ın izniyle, yardımıyla, rahmetiyle, tevfîk ve hidayetiyle aşabilir ve Allah'a kul olabiliriz.

Allah, cümlemizi yalnız kendine kul olmayı başaran kullarından eylesin. Âmin.